

**JUGAR A SER UN ESTAT SENSE SER-HO
ENS PORTA A MALBARATAR MOLTS
ESFORÇOS I RECURSOS**

Jordi Badia

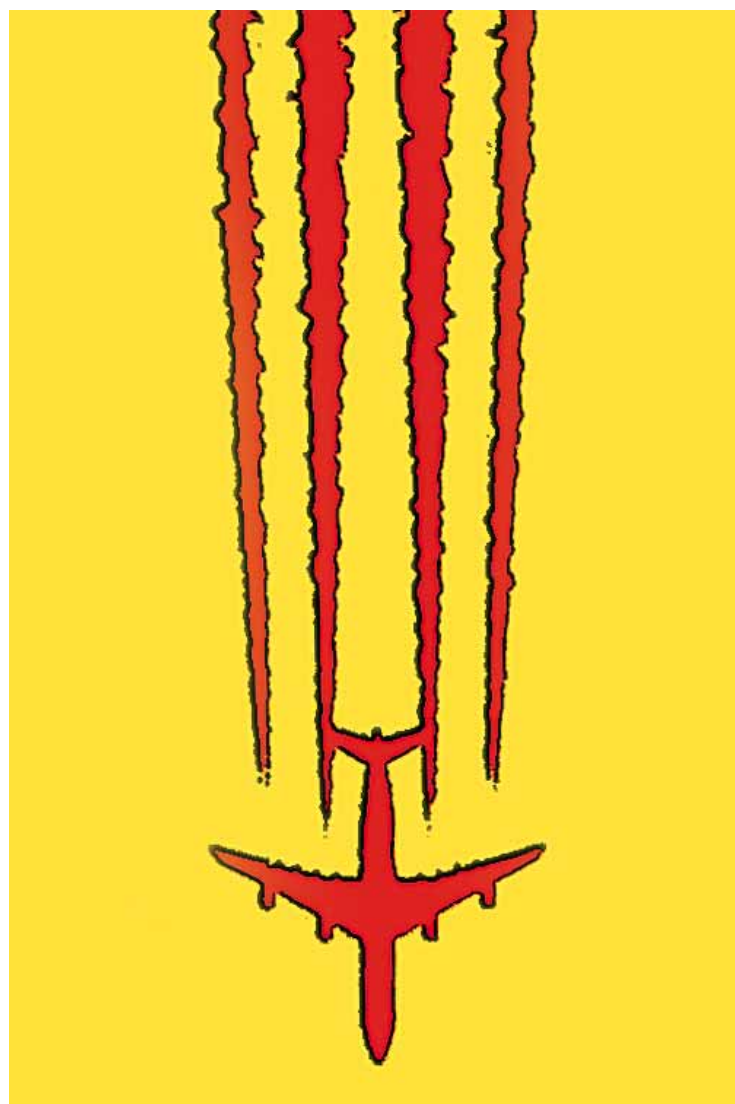

Periodista

Catalunya sense ales

Ara fa una setmana vam conèixer el fracàs de Spanair. Durant tota aquesta setmana se n'ha parlat molt, i més que se'n parlarà en les que vindran. S'ha analitzat per quines raons visibles ha fet fallida i quines s'in-tueix que hi han influït també. Sabem que Spanair va ser una aposta de país. També sabem que la trompada era previsible. I no ho dic pas per les dificultats objectives de reflotar una companyia inviable, que els seus propietaris es van treure de sobre per un euro i molt agraïts. L'escull contra el que havia de topar indefectiblement l'Spanair catalana era de caire polític i d'origen espanyol. Tanmateix, no és pas per aquest motiu que ens hem de lamentar. Ho hauríem de fer si no ens serveix de lliçó; com a país, vull dir. Malauradament, molt em temo que no l'aprendrem pas.

EN EL CAS DE SPANAIR HI HA dos aspectes que em semblen rellevants. Primerament, la tàctica escollida. L'objectiu final era, i ho continua sent, bastir una infraestructura aeroportuària catalana que tingui l'aeroport de Barcelona com a eix vertebrador i que serveixi als interessos econòmics de Catalunya. Com que aquest objectiu depèn en darrer terme de la voluntat i la generositat del govern espanyol, la concreció sempre ha anat de la negativa rotunda a l'ajornament etern. Amb Spanair, el govern i el grup d'empresaris que hi van jugar pretenien

LLUÍS ROMERO

fer drecera. Ara: era una tàctica més ingènua que enginyosa. Perquè Espanya ja ha demostrat mantes vegades que amb les coses de l'Estat no s'hi juga, i tant li fa si és un avió o una se-

lecció. No deixarà mai que Catalunya assoleixi cotes simbòliques d'independència. Fixem-nos que, si molt convé, són capaçes de fer esborrar la bandera catalana, sigui de la portada del

O anem a totes i ens posem a treballar directament i obertament per la independència de Catalunya, o bé acceptem diluir-nos dins d'Espanya salvant-hi els mobles que puguem

Geronimo Stilton dedicada a la Diada de Sant Jordi, o bé sigui la que els Timberwolves havien posat a la seva web en honor de Ricky Rubio, per citar les dues darreres heroïcitats. És així com sempre les han gastades a Madrid, no ens n'hauríem de sorprendre ara... El seu sentit del ridícul i la proporció, quan es tracta de la bandera i la cartera, és de poc gruix.

EL SEGON ASPECTE és l'estratègia. A mi em sembla que no val massa la pena continuar jugant al gat i la rata amb Espanya. I no només perquè sigui un joc que no té cap mena de gràcia perquè sempre ens acaben enxampant. La raó principal és que tots plegats ja ens hem fet prou

grans i les cartes fa temps que són damunt la taula i sabem a quin joc juguem i en quins termes està plantejat. Hauríem d'anar fent via i deixar-nos estar d'eufemismes i subterfugis. O anem a totes i ens posem a treballar directament i obertament, amb franquesa, per la independència de Catalunya, o bé acceptem diluir-nos dins d'Espanya salvant-hi els mobles que puguem. Aquesta darrera opció ens porta a l'anorreament definitiu com a nació i és, o hauria de ser, inacceptable des del catalanisme. La via raonable d'entesa amb Espanya, sigui de tipus federal o confederal, no és possible perquè no l'accepten; i l'autonòmica és una enganyifa. Però el camí intermedi que hem dut fins ara, la nostra enganyifa, diguem, sigui en la versió del peix al cove o en la de buscar dreceres per assolir fets consumats, tipus Spanair (va sortir bé amb TV3 perquè era un altre moment polític), també està desbrossat completament. Jugar a ser un estat sense ser-ho ens porta a malbaratar molts esforços i uns recursos de què anem mancats, i a generar constantment unes frustracions col·lectives que són esgotadores. De la broma pedagògica no cal que ni en parlem perquè ens tenen ben apamats.

MENTRESTANT, PERQUÈ LA independència no la guanyarem demà, podríem anar pensant-la en termes de segle XXI, vull dir quines sobiranes tindran sentit en un món completament globalitzat i interdependent, quins són els fronts que hem d'enfortir i fer-nos-hi valer, i construir-ho tant des de la Catalunya endins com des de la Catalunya enfora, que tanta importància hi tindrà l'una com l'altra.